

[Lilli Gyldenkilde]

nødt til at lave noget i den retning. Det agter jeg at arbejde videre for, og det håber jeg også at der er andre der vil gøre.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er ikke, fordi jeg skal forlænge debatten, men jeg synes, at det billede, som fru Lilli Gyldenkilde prøver at tegne – at disse solidariske arbejdsfordelingsordninger og arbejdsdelingsordninger ikke kan lade sig gøre – er forkert. Det er simpelt hen ikke rigtigt. Som jeg sagde indledningsvis, er der masser af faggrupper, der seriøst sætter sig sammen og taler om, hvordan de kan bruge de lovgivningsmæssige rammer, vi har; alt kan faktisk lade sig gøre inden for de rummelige og fleksible rammer, vi har.

Der er faktisk også noget, der tyder på, at folk forstår reglerne. Jeg sagde tidligere i debatten, at der var 30.644, der havde fået bevilget orlov. Det er de samlede orlovsordninger, der når frem til det tal. Alene inden for børnepasningsområdet er der tale om 24.031 forældre eller fædre og mødre – det er i første omgang flest mødre, er der meget der tyder på – som faktisk forstår, at de her har en mulighed for at være sammen med deres børn et halvt år, eller hvor lang tid de nu kan aftale det yderligere med deres arbejdsgiver. Der er altså ikke noget, der tyder på, at folk i al almindelighed har så svært ved at forstå disse regler, som SF tilsyneladende har.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal lige gøre opmærksom på, at det er korrekte tal, arbejdsministeren omtaler, og den, der var opmærksom og lyttede efter dem, kunne jo så også høre, hvor det er, man bruger orlovsordningerne. Jeg står med en oversigt her, som er den sidste, jeg har kunnet få fat i – ministeren har åbenbart én, der er lidt nyere, men det tror jeg nu ikke betyder så meget, for forholdsmæssigt tror jeg det er det samme – og her står der, at der totalt er 28.214 på orlov. Hvilken orlovsordning er de så på? Uddannelsesloven, hvor dagpengeprocenten er 100, er der 4.960 på, altså omtrent 5.000, medens der er godt 1.000 på sabbatordning.

Det, vi kan udlede af det, er jo, at de orlovsordninger, hvor procenten er høj, og hvor der ikke er krav om, hvad man skal gøre i den tid, man vil gå på orlov i, er de orlovsordninger,

der bruges, nemlig forældre- og børnepasningsorlov, mens uddannelses- og sabbatorloven endnu ikke bruges ret meget.

Det er på den baggrund, vi siger: Jamen hvis vi nu gav muligheder for lidt større fleksibilitet i disse ordninger og brugte dagpengene til det, er vi sikre på, at det, vi foreslår, ville blive en endnu større succes. Vi må se i øjnene, at der er reelle problemer på børnepasningsområdet, og det skal vi finde nogle varige løsninger på, når nu forsøgsperioden er overstået. Men jeg kan ikke forstå, at man vil gøre de to andre ordninger til en succes, når det faktisk kun er 6.000, der har benyttet sig af dem.

Det er derfor, vi siger, at hvis vi fik den retlighed, som ligger i en fordelingsordning for lønmodtagerne, ville vi få større succes ud af det, og det ligger i det her forslag, at i det øjeblik, hvor der opstod flaskehalse, kunne de siges op, og i løbet af 14 dage kunne folk stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Det er meget mere fleksibelt end det, vi tidligere har set, og jeg har det håb, at man ved nærlæsning og især ved udredning af det vil finde ud af, at der altså er tale om en bedre ordning her, så den kan bruges i det kommende arbejde, når vi skal lave nogle permanente ordninger. For arbejdsløsheden får vi jo ikke afskaffet inden for den korte fremtid, vi sådan normalt befatter os med herinde i Folketinget; det kan vi jo se.

Vi må bruge alle muligheder, for at folk ikke skal gå i stykker på arbejdsløsheden, og der er noget fuldstændig tosset i, at nogle mennesker skal slide sig halvt ihjel og andre mennesker ikke kan få lov til at arbejde. Det er paradoksalt, og det er ulogisk – og folk kan godt forstå det, men de kan ikke forstå indstillingen til det herinde.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg respekterer fru Lilli Gyldenkildes engagement i sagen, det er vanligt, og det tror jeg vi alle sammen værdsætter. Jeg synes også, det er nødvendigt, når man er kommet med et forslag, at man taler varmt for det; men jeg synes på den anden side, at det ville klæde fru Lilli Gyldenkilde at erkende, at der altså er nogle huller i det, der er lagt frem, og at det ikke er, hvad skal vi sige, den faste model, som vi andre sådan kan tage og sige: Sådan skal det gøres.